

פנימי

ב"ה

ליוצא למלחמת בית דוד

המחנות

ימות המשיח, עש"ק פנחס | גיליון תשיעי

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

ומכיון שבעומדנו בזמן הגאולה - צ"ל עבודת כאו"א מישראל להרגיל את עצמו למעמד ומצב דגאולה האמיתית והשלימה, מובן שעבודת האדם בזמננו זה צריכה להיות מעין ובדוגמת הענין שיהי' בגאולה. ובפשטות - זה נעשה ע"י שכל יהודי פועל שכל יום ויום יהי' "יום הגאולה" הפרטית שלו, בתור הרגל והתחלה למעמד ומצב הגאולה - ע"י עבודתו בעולם באופן שמכשיר את העולם לגאולה האמיתית והשלימה, שזוהי העבודה בשלימות הנ"ל, שהאדם כולו חדור בענין זה, ועד שזהו כל מציאותו. ולכן מודגשת עתה במיוחד עבודה זו ד"מאך דא' ארץ ישראל" - בכל פרטי הענינים דמחשבה, דיבור ומעשה.

(משיחת ש"פ פינחס ה'תנש"א ס"ז. בלתי מוגה. דברי משיח ח"ד עמ' 269)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

המנהיגים הפוליטיים של כל התנועות אשר בשם ישראל יכוננו, לשמר את המצב שהיה קיים ביחסי דת ומדינה. ובוזה נקבע בהסכמה משותפת "הסכם שלום קר" אני לא אעבור אליך את הגל הזה ואתה לא תעבור אלי...

בעקבות זה גדלו מליוני ילדים שהמושג יהודי מתחלף להם בישראלי, במקום להכיר את אבות האומה וגדולי התורה מכירים הם את אבות המדע וגדולי השחקנים. מצוות התורה קבלו רפורמה לעריכת טקסים ברוח מסורת ישראל וכו'. לולי הפעולות להפצת התורה והיהדות שנעשו ע"י חסידי חב"ד והבאים בעקבותיהם, מספרם של התינוקות (שאפילו אינם יודעים) שנשבו, היה גדול בהרבה ממספרם עתה.

מצב זה היה יכול להמשך [ר"ל] עוד משך שנים רבות, אך כיון שהגיע זמן הגאולה ואף יהודי לא ישאר בגלות, ריחם עלינו אלוקי אבותינו, והקב"ה שורף את חומות הגלות, ואותם תינוקות שנפלו מהעריסה צועקים בקלא פנימאה דלא אשתמע, וכמו התינוק הבוכה ללא הרף באמצע הלילה ואינו יודע לבטא מה בדיוק מציק לו ובעת ובעונה זו הרי הוא מציק להוריו, הרי גם הם צועקים כל מיני אמירות לא ברורות.

מסר אחד ברור יש לנו בזה: לא נוכל להשאר מרוצים ושלווים בעיסוקנו בתורה ומצוות כל עוד יש אנשים שאינם מחוברים. לכן היחס הנכון לקולותיהם של כל הצעקנים והצעקניות למיניהם לא יכול להיות בסגנון של תחיה ותן לחיות וכדומה, כיון שזהו לא מענה לסיבת צעקתם האמיתית, אלא נדרש לעורר אותם במלוא מובן המילה שחיי תורה ומצוות זה גם הדרך עבורם, וגם הם צריכים להיות שותפים פעילים לפעול את התגלותו של מלך המשיח. וכאשר אנו מאמינים בזה באמת וחיים בהתאם הרי דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב ופועלים פעולתם.

בשבוע שעבר עסקנו במסר הנלמד מאירוע 'משיח בכיכר' שגם כאשר יש חילוקי דעות, אך קולטים שכאן מדובר בשאלת קיום יסודית, הרי כל מתגמדים כל החילוקים שבשגרה, וממילא מוצאים את היוזמה המשותפת למען המטרה.

אפשר לציין למעשה כיצד ניתן ליישם זאת גם בעולמם של תלמידי התמימים. שכאשר בבין הזמנים או בתשרי או בכל הזדמנות מחפשים חברותא ללימוד, והברירה הטבעית היא להעדיף אחד מהתלמידים בישיבתי או עכ"פ בסגנון שלי, זה הזמן להתבונן ביחס דברי רז"ל לבע"ח שעושה חסד עם חברותיה... ואפשר לראות את

התמונה באור אחר, שכולנו בני איש אחד אנחנו, והדף גמרא או המאמר חסידות הרי הם זהים אצל כולם, וממילא משפך תשפוק מא דב'ל'ך צלוהי ותפרק עמה (בקושיות ופירוקים...).

לא בשמים היא ולא מעבר לים, כי קרוב אליך. ינסו ויווכחו!

ב. חזרה לשגרה?

והנה המתכונת הגלותית כה השתלטה עלינו, וכאשר כבר נשמע ה"דין נצח" ונראה כי חלפה לה הסכנה הנוראה מפני שונאי ישראל המבקשים להשכיחם תורתך, פתאום כבר לא פוגשים את כל הידידים הטובים שהבטיחו שיבואו לאירוע כדי להזדהות. ומדוע? כי מה יותר פשוט? ליישם להלכה למעשה דרך חיים הדורשת ביטול הציור הפרטי והתכללות במקור או להמשיך לפעול למען הישגים מפלגתיים.

גם בזה ראוי לזכור שלמרות שניתן לעתים לחזור שוב ושוב לדרך חיים גלותית, אך כאשר המטרה שלנו היא לפעול מתוך אחדות שלמעלה מהתחלקות (נשמע מוכר?! ראו לנצל את ההזמנות, במקום לפעול במתכונת של לפני הוי' הוא בורח...

ג. סטאטוס קוו.

עוד טרם הקמת המדינה, התגבשה הסכמה בין

דעת נ"ק אד"ש מה"מ בנושא: הפצת ספרי חב"ד

כל יום שעובר, אבדה שאינה חוזרת

"וכל יום שעובר היא אבדה שאינה חוזרת, ובפרט בעניין הפצת ספרי חסידות חב"ד... אם היה מתבונן שיסודר, ודווקא בסדר מסודר, עניין הפצת ספרי חסידות, עניינים כאלו שזהו דרישת השעה, שעל-ידי זה היה מוסיף אור בנפשות של כמה וכמה מישראל וחלקם בעולם, שבוודאי היה בורא עולם ומנהיגו נותן שכרו בהוספת אור כמה פעמים ככה בחלקו הוא" (ב' שבט, תשט"ו)

"מצערני במאוד מאוד"

"לפלא גדול שכיון שבטח ביאר הרב"ג [=הרב בנימין אליהו גורודצקי] שי' אודות הזריות הנחוצה ביותר בעניין הבאת משלוח ספרי קה"ת מכאן בהקדם, ובכל זאת לא יצא הדבר לפועל עד עתה"; מצערני במאוד מאוד - וכמו שכתבתי כמה-פעמים - עניין העיכוב בשילוח ספרי הוצאת קה"ת לארץ-הקודש ת"ו, ובפרט שחודשי אלול ותשרי ממשמשים ובאים וצריך היה לסדר שעד אז כבר יהיו הספרים ובפרט ספרי החסידות, ושיוכלו להפיצם במקח הזול." (כ"ה בסיון תשי"ג)

בקרוב יבוא הזמן...

ומזמן לזמן, הנני נזכר על פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר, שבקרוב יבוא הזמן, ימים שאין בהם חפץ שהם ימות המשיח, און מען וועט זיך חאפען פארן קאפ, [=ויתפסו את הראש] שזה עתה היה זמן שהיו יכולים לפעול כהנה וכהנה און מען האט דאס דרוכגעלאזען אזא זמן [=ונתנו להזדמנות זו לחלוף]. (איגרת מא' בתמוז תשי"ד)

"מעט ביותר וביותר"

בכ"ה במרחשוון תשט"ו "ויהי-רצון אשר מכאן ולהבא יחול שינוי גם בזה שכמות הספרים שהפיצו - הוא מעט ביותר וביותר"; "למרות מה שכתבתי על-דבר הפצה, מצטער הנני כי כנראה אינה במידה המתאימה כלל וכלל"; אפשר כדאי היה לעשות מכירה בתנאים נוחים למשך זמן, היינו מין ראספראדאזשא [=מכירה כללית בהנחה], כי מה תועלת שיהיו הספרים מונחים ונמכרים בכמות פחותה יותר. אף כי הרבי גם מדגיש שאין להוריד את המחיר יותר מדי וזאת כדי שלא לפגוע בערך הספרים - "יש להיזהר שלא יטעו לומר אשר שוויים של הספרים הוא זה".

הפצה דרך חנויות הספרים

ולפלא שאינו מזכיר על-דבר מכירה למוכרי ספרים, שמלבד הפרסום הנעשה על-ידי זה שהספרים נמצאים בכמה וכמה מקומות, הנה גם בהנוגע להפצה מובן, אשר כל המחפש ספר פונה למוכר ספרים, ובמילא מתגדלת על-ידי זה אפשריות ההפצה. ובהמשך המכתב, מציע הרבי: כן צריך להשתדל - מכמה טעמים - שהעתונים ידפיסו ביקורת בעין טובה על-דבר הספרים השונים והקונטרסים, שעל-ידי זה מתעורר החשק אפילו אצל הרחוקים, לעת-עתה, מאנ"ש לראות הספר והקונטרס עצמו וכו'.

"נא לשלוח..."

"במענה על מכתבו מח"י סיון בבשורה טובה שמפיץ ספרי חב"ד במדה האפשרית, ואף שאינו מפרט בזה הרי כפי דרישת השעה ובפרט שמתקרבים אנו לקץ גלותנו וידוע המענה דמלכא משיחא לכשיפוצו מעינותיך חוצה שהפצת ספרי חסידות הוא אחד הדברים בזה, מובן שצריך להתאמץ ולהוסיף בזה כהנה וכהנה,

"וידוע מרז"ל אין מזרזין אלא למזרזין שאם עד עתה הפיץ במדה האפשרית צריך להתעסק גם בהגדלת המדה והוא ע"י תעמולה בעצמו וע"י אחרים בהכרח לימוד תורת החסידות וכו' ובפרט שתעמולה זו מצ"ע ג"כ הכרחית וחיונית היא, וכיון שהאמור הוטל על כל אחד ואחד מדורנו זה המכיר בחובתו וזכה להוודע ממאור שבתורה זוהי תורת החסידות, בודאי ניתנו לו הכחות למלאות ציווי וחובה זו, והשי"ת יצליחו שיהי' בלי עכובים ובמדה גדולה והולכת וגדלה עוד יותר".

דעת עילוי

שמיטה, 'בל יראה' בפסח ועוד).

והנה רבי אילעא ורבי חנינא נחלקו מה ה'יסוד' והסיבה ומה המסובב. לדעת רבי אילעא איסור הגניבה נוצר רק לאחר שנעשה שינוי 'קניני' (וכלשונו 'וקנאו... שלו הוא... שלו הוא'), וכתוצאה ממעשה הקנין של הגנב נפעל האיסור של גניבה, ולכן מכיוון שהיסוד הוא 'קנין' הרי יש להתייחס לכל דיני הגניבה באופן של קנינים, ובקנינים הרי 'שינוי קונה' וגם שינוי דממילא. אולם לדעת רבי חנינא אין הדבר כך אלא שהיסוד של גניבה הוא ה'איסור' שבדבר, אלא שלאחר שנעשה מעשה איסור של גניבה, ממילא חלים חוקי הקנינים, אלא שזה רק מסובב בלבד. ולכן מכיוון שהאיסור הוא היסוד, וא"כ לא שייך לומר ששינוי מסוג של 'ממילא' יקנה לגנב את הדבר הנגנב (כדברי תוס' ד"ה ואי אמרת). ומדויק בלשון רבי חנינא בתירוץ על הברייתא "תורא גנבי ממך? דיכרא גנבי ממך" - היינו שמתייחס לגניבה עצמה ולא לחלות חוקי הקנינים שלאחר מכן. אולם מ"מ מכיוון שיש כאן גם מעשה של 'קנין', הרי כאשר יהיה שינוי אמיתי הרי גם אז השינוי יקנה לגנב את הדבר הנגנב.

והנה הפני יהושע ביאר בדעת רש"י שלאמיתו של דבר הרי דעת רבי אילעא שאכן גם קרן וכפל היה צריך להיות לפי שעת הגניבה, אלא שמטעם שלא יהא חוטא נשכר, מחדש רש"י שאת הקרן משלם "כי השתא". וביאור הדבר לאור האמור: גם אליבא דרבי אילעא שהיסוד הוא 'קנינים', הרי יש בגניבה גם את החלק ה'מוסרי', 'לישר הדעות' שבדבר וענין זה בא לידי ביטוי ביסוד הסברא 'שלא יהיה חוטא נשכר' שסברא זו אינה מצד דיני קנינים ולא מצד דיני איסורים אלא סוג של סברא של 'מוסר תורני' ובזה גם רבי אילעא מודה שסברא זו קיימת, ולכן בכל הקשור ל'רווח' של הגנב ממעשה איסור הגניבה, הרי אי אפשר לתת לו להרווח ולהיות 'נשכר' ממעשה אסור.

(נכתב בקצרה ע"פ שיעורים כלליים בישיבה ועדיין יל"ע)

בגמרא ב"ק (ס"ה:) איתא: "אמר רבי אילעא גנב טלה ונעשה איל עגל ונעשה שור, נעשה שינוי בידו וקנאו, טבח ומכר - שלו הוא טובח שלו הוא מוכר". ומבאר רש"י על אתר: "נעשה שינוי בידו וקנאו בשינוי להא מילתא - דאם טבח ומכר, שלו הוא טובח וכו' ופטור מד' וה'. אבל קרן וכפל - קרן כי השתא, וכפל כעין שגנב או כשעת העמדה בדין".

דהיינו שלדעת רש"י, כוונת רבי אילעא דשינוי קניא היא, שכאשר הבהמה השתנתה נעשית קנינו של הגנב רק לעניין שלא יתחייב מכאן ואילך בד' וה', אבל בנוגע לתשלומים אחרים השייכים למעשה הגניבה, סובר רש"י בדעת ר' אילעא, שלעניין חיוב הקרן - משלם כפי השווי כעת, ולגבי הכפל יתחייב כעין שגנב או כשעת העמדה בדין.

והנה בדעת רש"י נשתברו הרבה קולמוסין כל אחד בדרכו, לבאר טעם השינוי בין הקרן (והכפל) לד' וה'.

וכדי להבין דברי רש"י יש להקדים מה שהקשו הראשונים בהמשך מחלוקת רבי אילעא ורבי חנינא בנוסח דבריהם 'רחמנא ניצלן' ולא מצינו כמעט שקו"ט מעין זו בש"ס. היינו שרבי אילעא ורבי חנינא נחלקים בענין מהותי ולא בפרט וכדו'.

וביאור הדבר בדרך אפשר:

מעשה גניבה הוא מעשה הנחלק ומורכב משלשה חלקים וענינים. יש את הצד של ה'איסור' שבדבר ('דין', בלשון הראגטשובי בכמה מקומות), יש את ה'מציאות' שבדבר וזה חלות תוצאת הגניבה שהיא העברה מרשות לרשות והיינו ה'קנין' שבמהלך הגניבה. ויש את ה'ליישר הדעות' שבדבר ה'טעמי המצוה' שנתלבשה בשכל שזה הענין המוסרי השולל רווח שעושה הגנב ממעשה הגניבה.

[ומצינו עד"ז גם בעוד ענינים ולדוגמא ב'קידושין', כמי שמבואר בכמה שיחות שיש את החלות הקידושין' ויש את ה'קנין'. ועד"ז בענינים נוספים במצוות ואיסורים שמורכבים הן מאיסור והן מחלויות של קנינים (דיני

במענה לגליון החייל השמיני כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א (אגרת תקכ"ט):
 "ובימים אלו אשר המאור קרב אל הניצוץ וכל יחיד הוא כציבור דכל השנה, גדולה ביותר
 אחריות וחובת כל איש בעל השפעה לנצל השפעתו בכל סביבתו לחזוק התורה והיהדות".

לזכרון החייל המסור ונתון במחדו"מ לעבודת הדור הרה"ח ר' בועז קלי ע"ה

מהתהליך בדרך אליה.

היסוד והבסיס הוא כמובן הקו הנפלא של תורה בקבלת עול. כי הרבי רוצה. כי זהו הסדר בתומכי תמימים - כור ההיתוך החסידי. זהו הצינור להתאחד ולהתחבר עם נשיא הישיבה ועם הכוונה הפנימית שלה.

אבל סדר נגלה לא מסתיים בזה. הרבי דורש גם חיות בלימוד, שטייגער במובן החד של המילה. הן מהו הפירוש ב'לחלום על' 'שאגת-אריה'? מה הכוונה בהוצאת קבצי הערות? הרי לא חולמים בקבלת עול ולא מחדשים חידושים מתוך עבודת ה', חלומות וחידושים

מתהווים מתוך חיבור ביגיעה ללימוד, מתוך התאחדות עם התורה ונותנה בכל החושים. חייבים להכנס לסיפור, לאהוב, להציב מטרות ולהשיג יעדים.

אמת שאין זה האמת הצרופה של 'עושה האמת מפני שהיא אמת', אבל אין דבר, כבר הובטחנו 'מתוך שלא לשמה בא לשמה'.

מבצע לימוד או פרסים זה 'לא-לשמה' חסידי. זה לסבן ולסנוור את הבהמית בכמה תופינים, שקלים, טיולים או ספרים ולפנות את המערכת לספיגת נגלה וחסידות בעצמה גבוהה. אבל ללימוד כדי להצליח, הישגיות בטהרה, זה כבר עפעס.. אמתנגדישע 'לא-לשמה'. זה כבר נשמע פחות חסידי..

אבל לא, כמו ההוראה הנפלאה שמפיק הרבי שליט"א מלך המשיח ממעשה פנחס שחשדו אותו השבטים במניעים אפלים למעשהו ההירואי: גם אם מטרה חסידית נראית גזורה ממניעים לא חסידיים, היא טהורה. גם אם זה 'לא לשמה' מוחלט, סופו שיבוא לידי לשמה. הישגיות, אמת צרופה.

כמו מחוגי ה'מורה-שעות' הגדול בזאל, גם גרגיריו של שעון-החול הישיבתי הולכים וגולשים מטה.

לאט לאט, תחושה מוזרה, הנקראת 'חשבון נפש', מתחילה לנגוס בקצות המחנה. בקצינים שבך, בקצוות השוליים שבך, ובמוקצנים שבך.

הנקודה המעיקה היא כמובן ניצול השנה האחרונה המוטל בספק, איש איש בהגדרותיו, במסגרת יכולותיו ובתבנית יעדיו, ניצלתי או לא? זה בווה באקוסטית שידעה ימים יציבים יותר, זה באוויר וזה, חלילה, באותיות הקטנות. מי למד השנה ומי בָּטַל

ומי נח ומי זע, מי יָגַע ומי שָׁלוּ, ומי - לדאבון כל לב אימהי - חימם את הכסאות החדשים שהרב אלירן התרים, ובזבז את זמנו ללא רחם. רחמנות.

*

כדי להשקיע צריך מטרה, כדי לרוץ חייבים יעד, כדי לכבוש חייבים פסגה, וכדי ללמוד חייבים הישגים והישגיות.

מטרה ויעד שיתנו לנו סיפוק ורצון לכבוש פסגה חדשה. אבל פה נכנסנו לקונפליקט, כי הרי את ספסלי תומכי תמימים חבשנו באידאולוגיה - אם לא שלנו - לפחות של הורינו, ומה מקומה של הישגיות שריח ישות נודף ממנה אצל אמת צרופה של 'עושה האמת מפני שהיא אמת'. אני בכלל לומד כי הרבי רוצה, לא בשביל מבחנים ולא בשביל המערכת, בטח לא כדי שאקרא 'רבן'!

אולי רק הסדרים - ההגבלה-עצמית של רבותינו - קדושים, והלימוד פחות? אולי לרבי שליט"א מלך המשיח יותר נוגע 'שנהיה באוירה חסידית' ופחות נוגע שנוציא ציונים ונשאף להישגים? רחמנא הרי, ליבא בעי. מליבא לפומא לא גליא.

ובנקודה זו, נגענו ונענענו את חוט השערה המבדיל בין תורה לשמה לבין יניקת החיצוניים העלולה להתהוות

החייל

/ סיפור של 'תמים'

פוק תשיעי

ג' מרחשוון.

ישיבת תומכי תמימים עיבל.

ישיבת-צוות בחדר רמי"ם.

"לאיפה אנו רוצים להגיע? לא הספיקו לנו האירועים עם דוידי סגל בתשרי בסעווען סעווענטי? אתם רוצים רישום שנה הבאה או שבכל חב"ד ניתפס כהזויים. מגיע איזה תימהוני ולא רק שמכניסים אותו לישיבה, אלא שכבר מכהן כיועץ ההנהלה להכנסת בחורים חדשים? ... להכניס את שמולי דוידסון האמריקאי לישיבה בלי שום ביקורת רק בגלל ש"היועץ לעניני חינוך" כבוד המשפיע של דור השביעי דביר נגבי החליט לראש הישיבה? ... אתם יודעים מי זה שמואל דוידסון? ... אני לא רוצה להכניס לצוות מושגים, אבל אני כן יודע מאיפה הוא הגיע... הוא ילמד גמרא? הוא ממש יושב בחסידות בוקר כל יום... בושם, זקן, תלבושות זה רק מה שיודעים עליו... ומה יהיה בסוף חשוון? ... כל מי שתורם לישיבה יכניסו את הילדים שלו לישיבה? ... אנו פותחים זמן חורף בהחלקה על הראש עם 3 מחלות: כאב ראש - דוידי סגל ראש אגף ה'איפכא מסתברא'ניקס' שלא מפסיק לעשות נזקים ולייצר קואליציות בשם 'ההקצנות', כאב לב שנקרא דביר נגבי שכמעט התפטרנו ממנו, ועם הכאב בטן החדש מולי דוידסון..."

הצעקות של דובי המדריך בחדר רמי"ם נשמעו במסדרון ולייבוש קופרמן עמד והקשיב... בתוך החדר ישבו ראש הישיבה, המשפיע ר' זלמן, המשפיע ר' זעליג, ביחד עם המגיד שיעור לעיונא של שיעור א' - ר' שלום בער פרידמן.

שקט היה בחדר. אך דובי המדריך המשיך וכיוון את דבריו לעבר ר' יודל. הוא העריך אותו מאוד, אך הפעם הוא לא שלט בעצמו:

"הראש ישיבה חושב שהשיעור כללי בבבא קמא פותר את כל הבעיות של הישיבה? ... ממש לא. 'יש חיים אחרי השיעור כללי'. יש שבוע שלם בין 'שיעור כללי' אחד למשנהו ובאמצע השבוע הגדול הזה יש פנימיה, יש טרמפים, יש באוויר טומאת ארץ העמים, גושה טמא, ויש בחורים שצריכים טיפול והכוונה רגשית ויש הורים מודאגים ויש בחורים שזקוקים להכוונה רוחנית, ובמרכז כל הבלגן הזה נמצאים להם 'דוידי סגל, דביר נגבי ומולי דוידסון'."

כולם ציפו שר' זעליג יאמר משהו, אך הפעם הוא בחר לשתוק. הסיפור עם דביר נגבי לא פתור אצלו דיו. על דוידי סגל הוא סבור שניתן להתגבר, ואת מולי דוידסון הוא לא מכיר לעומק חוץ מזה שבכל הנסיונות שעברו עליו הוא לא עמד בהם... "טוב, כל בחור שהיה עובר כאלה נסיונות עם העולם-הזה לא היה עומד בהם, הבעיה שמולי הוא מהטיפוסים שמביא את הנסיונות אליו" (עוד אחד מתוך מאות אמרותיו העמוקות של ר' זעליג)

"כולם שותקים? אז אין החלטה?...", תמה המדריך, "אם הראש ישיבה לא מחליט והמשפיעים לא מחליטים אז אני יאמר את דעתי. אני בקשרים עם כל המשגיחים בישיבות בארץ, צריך להעביר כל אחד מהם למקום אחר. בעצם את דביר נגבי שיעשה מה שהוא רוצה אני לא חושב שהוא מתאים כאן."

בכל משך הזמן ישב ראש הישיבה בפנים חתומות, אך ברגע שהמדריך הוציא את שמו של דביר נגבי ראש הישיבה נדרך:

"על פי שיכל [את השין השמאלית אמר בצירי] אלץ איז ריכטיק. אבל תומכי תמימים לא מתנהל על פי שכל, תומכי תמימים זה של הנשיא...". לרגע שתק. דובי ניסה להגיב, אך ראש הישיבה המשיך במשא מסודרת:

"על פי שכל אני יכול לנהל ישיבה? ... בפרט אחרי מה שהיה עם... עם ... מיט מיין זון... מנחם מענדל..."

אז רציתי לעזוב... אך נזכרתי מה שהמשפיע ר' וולף גרינגלאז עליו השלום ממונטריאל נהג לומר אחרי שבתו הסתלקה: "אנו חושבים שאנו מנהלים את תומכי תמימים? דער רבי פירט די ישיבה בפרטי פרטיות. אנו רק איפרכין של המלך..."

ר' זלמן ור' זעליג היו המומים. מעולם לא הזכיר ראש הישיבה את מה שאירע לבנו ממק'ה! מעולם! בוודאי שלא בישיבת צוות והנה כשזה מגיע לדביר נגבי... שוב ממק'ה על השולחן.

פניו של ראש הישיבה התלהבו. הוא תפס בידו של המדריך דובי ואמר בלהט:

"ר' דוב, הרבי רוצה מהפיכה! אתה שומע? מה פ' כ ה!!! את כל העולם הרבי הפך ודווקא את תומכי תמימים הרבי ישאיר על פי שכל אנושי? ביודי"ם הרבי גילה רצונו הקדוש שיכניסו לישיבה בפרדס את כל עולי מרוקו, עולי תימן, עולים מבוכרה.... אתה יודע מה היה

היום אם היו שומעים בקולו של הנשיא? הרי שוין פון לאנג משיח היה בגילוי לעיני כל. במקום זה מה קרה? רחמנא ליצלן הלעומת זה לקח את כל העולים האלו לשמד רוחני! עכבו ביאת משיח צענדליקער יארן!!!"

ר' יודל הביט לעבר ר' זעליג כמצפה לתגובה, אך ר' זעליג דומה כי קפא על עמדו מהלהט של ראש הישיבה ור' יודל המשיך:

"הרבי רוצה שכולם יהיו תמימים! שיהיה ביאת משיח, שהחוצה יגיע לכולם! השיקולים שלנו הם שטויות!... תנו כבר לרבי לנצח! עד מתי נסתמך על שכלנו הקלוש?"

רק דובי המדריך לא נבהל. קור רוחו הוא המאפיין החזק של אישיותו והוא ניסה להתערב:

"הראש ישיבה שמע על הישיבה שהקים ר' שואל ברוק בראשון לציון? מה קרה שם בישיבה? אני שמעתי בדיוק מאחד מנכדיו כי על כך ניטש הוויכוח. אגודת חסידי חב"ד סברה שאי אפשר להכניס את כל העולים ל'פרדס', זה יהרוס את הצביון, ר' שואל הלך ופתח ישיבה בעירו ראשל"צ וקיבל את כולם, ומה

קרה? הישיבה הזו התנהלה בלי הגיון אנושי, אבל היא התקשתה לשרוד. בחורים שחיפשו שם-טוב לא דרכו שם ולר' שואל היה רק עגמת נפש... זה בעצם מה שהראש ישיבה רוצה שיקרה לתומכי תמימים סניף עיבל?..."

ר' יודל תפס בידו של דובי ואמר "פון פארקערט! מהישיבה של ר' חיים שאול יצאו כל אלו שעשו את המהפיכה של הרבי שליט"א. ר' שואל הקדים את הזמן, אך הוא היה פורץ דרך! א סאלדאט פון רבי'ן, מקושר מצד הפיקחות שלו.

צריכים להביא משיח! זה תפקיד תומכי תמימים, לא שם טוב, לא גאווה וישות ולא שיקולים של הישגיות. צריך מהפיכה ר' דוב, מהפיכה! אנו דור השלישי של תומכי תמימים, התמימים האלה יקבלו פני משיח וצריך לתת להם כוחות".

ר' זלמן ור' זעליג כאילו החליטו ביניהם לא להתערב. עשרות שנים הם ליד ר' יודל ומעולם לא ראו אותו כה נסער וכה עקרוני. בדרך כלל הוא פוסק לפי החלטת הרוב וכאן הוא לא מוכן להתפשר. "זה הכל דביר נגבי", הרהר לרגע ר' זעליג, אך מיד גדע מחשבותיו. משום מה משהו בתוכו התחיל להתבשל. משום מה כל אירועי תשרי עם דביר נגבי חלפו מול עיניו. חושיו הגאוניים קלטו כי בכל זאת אולי יש פה כן משהו. אולי בעצם גם ר' זעליג נדבק מאישיותו הבלתי רגילה של דביר? לא! אותו ר' זעליג שמאות-מאות בחורים עברו תחת חושיו האביריים, אותו ר' זעליג שיודע להבחין בין קלא לתכלת גם בעיצומו של לילה, שיודע לחתוך באיזמל מנתחים וריד דק של ישות מתוך תמים מלא בעבודה, לא ייפול כל כך מהר בקסם של דביר נגבי מכרמים שמציג את עצמו בכל מקום 'חייל של המלך'.

העיניים הופנו לר' זעליג, אך משום מה הוא חשש להכריע:

"נחכה ונראה עד חנוכה. לשמוע בקול הראש ישיבה זה לא עבירה..."

המדריך דובי חש נפגע, הוא ביטל דעתו, אך חתם בכאב-כעוס:

"אז ההנהלה הרוחנית רוצה מהפיכה? אוקיי. אכן עומדת להיות לנו שנה של מהפיכה. החורף הזה כל הפנימיה תהיה מהפיכה... עד שתים בלילה בחורים לא יוכלו לישון, בחורים יעמדו לפנות בוקר בטרמפיאדות בכפרים ערביים בחזור מפעילויות מהפיכה, סדר חסידות בוקר יהיה באמת מהפיכה, הקירות והחלונות של הזאל יתמלאו בסטיקרי מהפיכה... הראש ישיבה הרי רוצה מהפיכה, נכון? זה בדיוק מה שמולי דוידסון ודויד סגל ישמחו לעשות ביחד עם מורם ורם דביר

נגבי מהישוב כרמים. חסידי המהפכה של דור השביעי עומדים לכבוש השנה את תומכי תמימים סניף עיבל...".

* * *

ה' מרחשון. סדר עיונא.

75 אחוז מהתמימים חזרו למסלול הרגיל. 25 אחוז עדיין מתמהמהים, ביניהם דויד סגל שעטף זאת באידיאולוגיה "אחרי כזה תשרי צריך לנוח עד אדר, איך אמר אברמק'ה בתשרי 'רבי לא שנה חייא מניין'. חסידים חיים אצל הרבי בתשרי ובשאר השנה ישנים...".

כמה חברות עברו שינוי, הבולטים והמשונים מביניהם:

דביר נגבי עם לייבוש קופרמן.

מענדי משרקי עם השליח רועי יצחקוב

ישראל כהן בלי חברותא.

דויד סגל כמעט לא מגיע.

מולי דוידסון האמריקאי עם יענקי הניג הפוליש'ער.

מולי דוידסון...

ביום הראשון המדריך דובי קרא לו לשיחת משמעת:

"אסור לשים בושם. אסור ללכת עם הנעליים האלו. אסור ללכת עם התספורת הזו. אסור לצאת אחרי 11 בלי אישור. אסור להזמין פיצה לפנימיה. וכמובן אם יתפסו אצלך מכשיר אתה עף באותו רגע".

מולי שגדל בבית של גבירים התמלא עזות וענה דווקא באנגלית:

Forbidden, forbidden, forbidden, forbidden...
Am I in prison in Salvador? It's literally the laws of prison ... The Rebbe is smiling, the Rebbe is not as nervous as you are. The Rebbe is love

[אסור, אסור, אסור, אסור. מה אני בכלא בסלבדור? זה ממש החוקים של כלא... הרבי הוא חייכן, הרבי לא עצבני כמוכם. הרבי זה אהבה].

דובי לא התייחס לתלונותיו, רק ענה בקיצור ובקשיחות: "אתה בתומכי תמימים. אתה לא בג'ונגל של אמריקא. הרבי יחייך כשתעשה מה שאומרים לך. לא מתאים לך תחזור לאיפה שבאת".

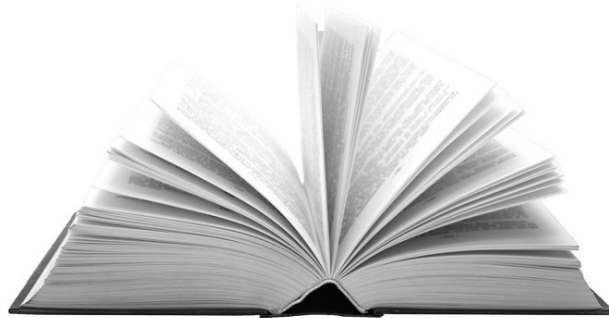
עכשיו הוא בזאל בסדר עיונא חברותא עם הלמדן יענקי הניג. ב"ק ב, ב סוגיית 'תולדותיהן כיוצא בהן או לאו' - "זו היא נגיפה זו היא נגיחה".

"מה פירוש נגיפה?" הקשה מולי ליענקי.

"תבין, הסוגיה לא עוסקת בשאלה מה הפירוש 'נגיפה'. זו רק מילה אחת. הנושא כאן זה הדרך בה התורה מגדירה את הנזקים, הדרך בה הקב"ה גילה זאת היא אכן דרך סיפור, דרך תיאור פרט, אך חז"ל ידעו איש מפי איש כי צריך לקחת את הפרט הזה ולפשט אותו ומתוך הפשטה לעשות שוב הכללה. הסוגיה כאן היא סוגיא של הפשטה והכללה. לוקחים כל מילה בתורה מפשטים אותה ומחפשים את ההגדרה. גם הרבי מסביר זאת על ענין של 'דיברה תורה בלשון הווה' התורה מחפשת סיפור שכל מילה בו תוכל להכיל גדרים מדויקים של החפצא של הנזיקין".

היה נראה שמולי דוידסון לא מבין דבר וחצי דבר ממה שיענקי הניג מסביר לו בהתלהבות.

הוא ניסה למצוא את הרעיונות המופשטים הללו בשוטנשטיין באנגלית, אך חוץ מתרגום של המושג 'נגיפה' הוא לא מצא מאומה.

פעמיים באמצע סדר עיונא

הראשון דביר נגבי עבר ליד החברותא הזו, טפח למולי על השכם ואמר באנגלית:

"muli, you did it! Yes.. You are a superman.."
Do you realize, man, you are a Tomim. You will be a combat soldier.. In the end you will also enter the CIA

"[מולי, עשית את זה!...! יעס... אתה סופרמן... אתה קולט גבר? אתה 'תמים'... אתה תהיה חייל קרבי... בסוף תכנס גם לCIA].

שבוע עבר. הכל היה נראה 'רגיל'. אך בתוכו של בחור אחד החלה להתבשל איזו סלידה מהישיבה שכה אהב.

לייבוש קופרמן המלך החברתי של תומכי תמימים סניף עיבל החל לחוש ניכור... גונבים לו את הישיבה. רק לפני חודשיים דביר נגבי היה תלמיד כנוע מול יענקי הניג, ועכשיו הוא כבר מסתובב בין השולחנות וטופח על השכם למולי דוידסון, זה נורמלי?

הוא החליט לגשת לר"מ של שיעור א' כדי לשוחח על השינויים בישיבה.

ר' שלום בער פרידמן.

בער.

"משיחיסט זה לא רק פלג מתוך העם היהודי שסבור שכשיום-יבוא והמשיח יתגלה, הרי מי שיהיה הכי מתאים לתפקיד זה הרבי. לא! משיחיסט זה יהודי שחי 24 שעות ביממה עם הנבואה של הרבי מלך המשיח שליט"א שאנו נמצאים בימות המשיח ואנו צריכים לעבוד את השם כפי שמתאים לתקופה נפלאה כזו".

לייבוש הבין שהוא נכשל. להתחיל עכשיו להתפלם עם ר' שלום בער על פוליטיקה פנים-חבדי"ת זה ממש לא מתאים לו. אך ר' שלום בער לא הרפה:

"אם אנו נמצאים בימות המשיח, נראה לך שדווקא עכשיו תומכי תמימים לא מתאימה לכל בחור? דווקא אז צריך לשלוח בחורים למוסד שבו מכורח נסיכות כלשהן הלימוד הוא לא גמרא בשפע, ואפילו פה ושם לימודי חול - בימות המשיח?! זה שיא הגלות. זה לא משיח! מולי דוידסון יהיה פה כי הראש ישיבה הוא חסיד של הרבי מלך המשיח שליט"א והרבי שליט"א קבע כי בתקופה נפלאה כזו צריך למצוא בכל אחד את הטוב ולעבוד איתו עם בלי גבול של אמונה. כל תומכי תמימים הוקם בשביל להביא משיח! צריך לעבוד לפי התקנון הזה בלבד".

לייבוש עזב את השיחה מיאוש יותר מקודם. משהו קורה בהנהלה...

* * *

10 בלילה. אחרי סדר שיחות.

חמשה בחורים עם דגלי משיח, ארגז עם חומר וכיבוד יוצאים מהישיבה בגשם שוטף. "לייבוש אנו צריכים עוד אחד, אתה מגיע?" שאל דביר נגבי את לייבוש. "עזוב את הסנוב הזה, עוד איזה אנטי", הגיב דויד סגל בבוז. "דויד, איך אתה מדבר", כעס דביר, "אתה תמשיך להיות בדור השישי. לבזות ולהשפיל זה לא דור השביעי. גם לייבוש חייל של המלך כמו שמולי דוידסון חייל של המלך. כולנו חיילים שווים".

לייבוש נפגע. "דביר משווה אותי לפרחח האמריקאי מולי דוידסון"? ... אך ענה בדיפלומטיות: "דביר, לאיפה?"

ר' שלום בער נבחר להיות מגיד שיעור לשיעור א' על ידי ראש הישיבה בעצמו, בגלל מוחו הישר, התמדתו והתמסרותו. הוא לא עוסק בפלפולים ו'צלצולי מפרשים', כמו שבחורים משיבות קטנות בטוחים שזו מטרת העיון. הוא פשוט מיישר לתלמידיו את המוח ללמוד סוגיה לעומק ובעיקר ביושר שאין כמותו. הכל אצלו ברור וישר. אין זגזגים. אין תחכומים. אמת זו אמת. עד הסוף.

"הורסים כאן ישיבה בידיים. הרבנים לא מודעים

מה קורה. מולי דוידסון הזה לא הגיע סתם לארץ בגלל דביר נגבי, יש לו כאן חברים שמתכננים לעשות טיולים בכל הארץ ועוד כמה שמועות" אמר לייבוש בלהט. "אז מה למעשה אתה חושב שאמור לעשות בדורנו בחור כמו מולי דוידסון?" שאל ר' שלום בער בקור רוח

"יש היום ישיבות שעוסקות בטיפול. לומדים שם מקצוע, לומדים לימודים קלים עם מגרשי ספורט, עם טיולים ומכון

כושר שילך לשיבה כזו". "לא קוראים לזה 'ישיבה'", תיקן המג"ש הקפדן ר' שלום בער, "'ישיבה' זה רק 'תומכי תמימים' לפי התקנון שהמייסד הרבי הרש"ב קבע בקונטרס עץ החיים. אפשר לקרוא לזה 'תפארת בחורים' כמו שהקים הרבי הריי"צ ברוסיה, אפשר לקרוא לזה 'בית ספר למלאכה' כמו שהרבי שליט"א הקים, אך לא בתואר המקודש 'ישיבה'. אולי המדינה רוצה שכך תראה ישיבה".

מעולם לא התחבר לייבוש למג"ש הקפדן של שיעור א' ובטח לא על תשובותיו העכשוויות "מה זה משנה איך קוראים לזה, שילך מכאן", פגה סבלנותו של לייבוש.

"לייבוש, בוא נדבר בלי כפפות, אתה מגדיר את עצמך כמשיחיסט?" פנה לפתע ר' שלום בער ללייבוש.

לרגע לייבוש התבלבל. "... קודם כל אני חבדני"ק מלידה... אנחנו מאמינים שהרבי יתגלה... שהוא הכי מתאים להיות משיח...".

"אז כאן בדיוק הנקודה בה אתה טועה", הגיב ר' שלום

"לעשות את דבר המלך. לקרב. נוסעים עכשיו לסייע לבועז קלי לחלוקת חומר בתיבות דואר בשכונה ערבית ליד אום-אל-פאחם". "זה לא מסוכן?" תמה לייבוש.

"מסוכן? הרבה פחות מתאונות דרכים... הולכים עם המלך שום דבר לא מסוכן". "דביר, עזוב את הפחדן הזה, מי מפחד למות?... הגיב דויד סגל. לייבוש קפא. "הוא ממש מופרע על כל הראש דויד הזה. אני נמצא בתוך קבוצה מטורפת..."

בלילה כשהוא פגש את מענדי משרקי הוא הגיב בפנים נפולות: "מענדי, אסון עומד לקרות! חורבן! צריך להיות מציאותי!... אם עד חנוכה לא זורקים את מולי דוידסון ודויד סגל אני עוזב את הישיבה!"...

* * *

ליל כ' מרחשוון.

פאבריינגען.

ראש הישיבה מתוועד.

לייבוש הגיע בעצלותיים. "עוד פעם הראש ישיבה יצטט שיחות ארוכות ויקריא אגרות של הרבי ריי"צ?"... אולם באופן מפתיע שלא כרגיל ההתוועדות היתה שונה לגמרי. הנושא: לייבוש קופרמן והמדריך דובי...

"לאחר קבלת הנשיאות של הרבי מלך המשיח היו במרכז הארץ רק שתי ישיבות. הישיבה המפורסמת של המשפיע המחנך ר' שלימה חיים בפרדס בלוד. ולא רחוק ממנה היתה הישיבה של ר' שייאל ברוק. בראשון לציון.

מידי פעם היו שואלים את ר' חיים-שאל מה ההבדל בין הישיבות? בדרך כלל הוא היה מתחמק ועונה בעוקצנות 'אנו משלמים על המים למחוז רחובות והם משלמים לעיר לוד...'. אך פעם אחת כשהוא תיאר את 'מהלך החיים של תמים' הבינו כי הוא אולי רומז להבדל בין הישיבות:

תמים שלומד ב'פרדס' בשעה חמש בבוקר הוא מתגבר כארי ולמרות שבחוף קפוא וקר הוא יוצא מהצריף ללכת למקוה. חצי שעה הוא צועד בקור הלך וחצי שעה חזור. כשהוא מגיע לסדר חסידות בוקר הבחורים שקמו אכלו לו את כל הביסקויטים ושתו את כל התה והוא נכנס מסוחרר לחסידות בוקר עם שאריות של קצה ביסקויט ומים פושרים. אחרי סדר חסידות הוא מתחיל להתכוון לתפילה וכשהוא מסיים להתפלל בעבודה, כבר אין מה לאכול מארוחת בוקר, הוא טועם חצי מלפפון שנשאר ופרוסת לחם ונכנס לסדר נגלה. אחרי מנחה הוא מגיע לחדר אוכל

לארוחת צהריים ושוב הוא מגיע מאוחר וכבר לא נותר אלא קצת שיריים. בהפסקה הוא עושה השלמות של התפילה ולומד משניות. לאחר מעריב שוב הוא מאחר לארוחת ערב ונותרו רק שיריים. אחרי חסידות ערב הוא מתחיל לומר קריאת שמע שעל המיטה ועד שמסיים כבר אמצע הלילה ונותרו לו בקושי ארבע שעות שינה וכך מידי יום ביומו.

אתם יודעים מה קורה עם בחור כזה? מיום ליום צומח לו א שטיק געטשקע יותר ויותר... 'אליל' שמחזיק מעצמו בלי גבול ובטוח שמי ידמה לו ומי ישווה לו...

אבער פארט, הקב"ה הוא א-ל רחום וחנון, הוא רואה שהבחור הזה משקיע כל כך הרבה, חבל שייהפך לאליל מתנגד... מה עושה הקב"ה? בוקר אחד הבחור הזה יוצא למקוה בלי מעיל, הוא מקבל שפעת חריפה ונאלץ שבוע שלם לשכב במיטה. בלי מקוה. בלי תפילה באריכות. רק עם אוכל, עם ביסקויטים וכוסות תה... ואז במיטה הוא שוכב וקורא שיחות של הרבי ריי"צ וכך צומח לו א חסידישער בחור..."

ראש הישיבה סיפר זאת בדיוק רב, כקורא במגילה, כשהוא ממלא פיו בחיוכים בעת שתיאר את התמים הזה.

"גם כאן אצלנו יש כמה געטשקע'ס... כאלה שיש להם טרוניות... למה מכניסים בחורים... למה משווים בין כולם... מ'דארף וויסען אז דא איז תומכי תמימים! כאן לא מצמיחים געטשקע'ס... מי שרוצה להיות געטשקע שילך למקום אחר...". וכשאמר את המשפט האחרון הציץ בחטף לעבר המדריך דובי שישב בין הבחורים.

"הרב, אפשר לשאול שאלה?". כל העינים הופנו לכיוון הקול.

דביר נגבי נעמד...

"עוד פעם החצוף הזה" התרתח המדריך כשהוא מעיף חצי מבט ללייבוש קופרמן. אך ראש הישיבה חיך.

"דביר קדשנו... שאלה זה גם לשון בקשה כמו שכתוב במגילת אסתר 'שאלתי ובקשתי אם על המלך טוב'..."

אחרי אישור רשמי כל כך, לדביר לא נותר אלא להתחיל להתוועד...

"הרב הזה שהרב הזכיר אותו, הוא היה חסיד של דור השביעי?... בדור השביעי הרבי שליט"א מלך המשיח אומר שצריך כן להתנהג כמו הבחור הזה מהפרדס... בדור השביעי אפילו מי שמוצלח יכול לגלות את העצם שלו, לא צריך להיות דווקא חולה... אין אלילים יותר..."

בשניה אחת. ללא שהיה, הגיב ראש הישיבה בסבר פנים מרוממות:

"ע... ע... זה מה שדובר בסוכות אצל הרבי... עצם בגילוי... אבער פארט לפעמים דווקא אצל אדם פשוט זה ביתר שאת, אבל אין הכי נמי דביר צודק... אין הכי נמי. הנקודה שכולם בהשוואה אחת. בהשוואה גמורה. ממש. התמימים כולם בהשוואה אחת. אצל הרבי הדבר מתבצע על ידי קבלת-עול ולימוד התורה ודווקא בעיון, שם בעומק המוחין מתעלים כולם למקום אחד. זה הרי כל הענין של לימוד בחברותא. כל אחד מקבל מהשני וגם נותן לו. לכן החברותא צריכות להיות שונים אחד מהשני ולעשות זאת בקבלת-עול. רק כך מתגלה ש'אב אחד לכולנה'. כל אחד הוא גם מקבל וגם משפיע והלימוד בעיון דווקא מביא להתכללות ממש "נעשין אוהבין זה לזה". מתגלית היחידה. אחדות ישראל. מולי ואגט לחיים..."

דובי היה בהלם. "אם בחור אחר היה מעיר איזו הערה, מיד ר' יודל היה מתנפל עליו ושולף עשרות מראי מקום להסביר למה הסיפור הזה כן מדויק בתכלית הדיקו, וכאן מגיע איזה חוזב"ש בגיל הטיפשעשרה וראש הישיבה לא זו בלבד שנותן לו לדבר, אלא מסכים לדבריו!"

דובי יצא מהורהר לעשן בסתיו הקפוא של היישוב עיבל.

"אולי בכל זאת יש כאן משהו?", הרהר דובי כשעשן מיתמר מעליו, "ראש הישיבה לא סתם מחבב אותו. הוא יסכן ישיבה שלימה בגלל בחור אחד? אולי דביר הוא בעצם סוג של 'ציפור המדברת', כזו שמדקלמת אלוקות ומשעשעת את המלך?".

* * *

3 וחצי בלילה קפוא. שקט בפנימיה. המדריך דובי בסיבוב אחרון.

"לא... אבא... לא... אבא... אבא..."

צעקות נשמעו מאחד החדרים. "מי זה?", נדרך דובי והחל לרוץ... כשהוא התקרב לחדר של לייבוש קופרמן ודביר נגבי הוא שמע צעקה מעורבלת בבכי:

"אבא... אבא... אבא... לא... אל תלך אבא... לא..."

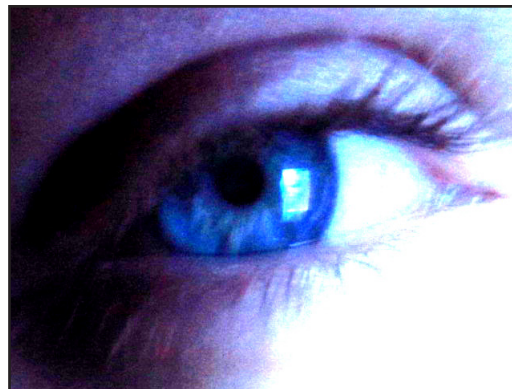
אבאאא."

"זה הקול של דביר! הוא צועק מתוך שינה" - - -
עיניו של המדריך התלחלו...

"מסכן... נער מסכן... מי יודע מה עובר עליו... ילד שראה את אביו נהרג... למה אני לא מצליח להבין אותו... רק הרבי יכול להביא נשמות כאלו... הראש ישיבה צודק! אסור להסתכל בחיצוניות. יש בדביר משהו מיוחד... רק צריך לעזור לו, גם ר' זעליג צודק".
הוא יצא למסדרון והביט על דלתות חדרי הפנימיה. הוא מכיר שם הכל. משהו בתוכו של המדריך הקשוח נסדק.

"כמה כאב... כמה דילמות... כמה חיפוש, כמה נסיונות, כמה עוצמות, כמה רצונות טובים מסתתרים מאחורי הדלתות הללו... הם כולם בחורים טובים... הם רק גדלים בתקופה לא פשוטה..."

הוא נזכר בישיבת-צוות שהמשפיע ר' זלמן אמר "הרבי אמר לר' מענדל על התמימים 'רובם און אפשר כולם זיינען יקרים שביקרים'... רק שלא נפריע להם לגדול... הם של הרבי כולם... אנו גם של הרבי. אנו צריכים לעבוד עמם ביחד.

כן כולם ביחד."

כשהמדריך יצא החוצה השעה היתה ארבע בבוקר. גשם ניתך ללא הפוגה. מעבר לכביש צעדה לאיטה דמות צנומה עם מעיל עבה בגשם השוטף. בלי מטריה.

"זה ר' יודל!... מה הוא עושה עכשיו ברחוב?"

"דביר בישיבה?"... שאל ר' יודל את המדריך, "מחר היארציט של אבא שלו, הוא הזמין מחר לישיבה את דוד שלו ואת אחיו... צריך לדאוג שהזאל יהיה מסודר... אני לא יכול להירדם, אני חושב עליהם... צריך גם את אחיו של דביר לקרב, יום יבוא והוא גם יהיה תמים..."

"ר' דוב. תבין זה הכל נשמות של הנשיא, נשמות של דור אחרון לגלות ודור ראשון לגאולה. הם יקבלו פני משיח. אנו לא מבינים בנשמות של דור כזה. אנו רק ציפור המדברת של הרבי שליט"א להעביר להם את רצונו הקדוש.

רק ציפור המדברת..."

המשן יבוא

המשיח. כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח הרחיב במהלך השנים בכמה אפשרויות של תיווך בין הדעות שתוכנם של התיווכים הוא כי חלק מהמקדש יבנה על ידי אדם וחלקו יבנה מהשמים. הרבי אף מבאר את

הדברים על פי פנימיות התורה: המקדש השלישי עניינו לאחד ולחבר שתי קצוות - חיבור של עבודה מלמעלה למטה, שזה בעצם היה תוכן הבית הראשון, לעבודה מלמטה למעלה, שזה היה תוכן העבודה של הבית השני. בעומק יותר: הבית השלישי יהיה נעלה הן מעבודה של

אתערותא דלעילא והן מעבודה של אתערותא דלתתא הוא יגיע מעצמותו יתברך. בקונטרס בית רבינו שבבבל כותב אדמו"ר שליט"א שביהמ"ק יתגלה משמים תחילה בבית משיח - 770, ורק לאחר מכן בית המקדש יעבור לירושלים (כמובן באופן ניסי). ואף יותר מכך בית המקדש נבנה כבר על ידי המלך המשיח, במקומו שלו, 770.

/חידושים וביאורים בהלכות בית הבחירה

בנוגע למי יבנהו נכתבו שתי דעות, במדרשים נאמר שבית המקדש השלישי יבנה על ידי הקב"ה, (בשונה מבתי מקדש הקודמים הראשון והשני, שנבנו על ידי עם ישראל עצמו),

כמו שנאמר בפסוקים "מקדש ה' כוננו ידיך", פסוק זה נאמר על בניית הבית השלישי, כן את הפסוק "במעשה ידיך ארנן" פירשו על הבית השלישי. גם דעת רש"י ותוס' במסכת סוכה שמקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל הוא יגלה ויבא מן השמים.

לעומת זאת בגמ' ירושלמי ובמדרשים נוספים נאמר על הפסוק עורי צפון ובואי תימן, אלו הגלויות או מלך המשיח, הנתונים בצפון - גלות בבל, יבואו ויבנו את בית המקדש הנתון בתימן - כלומר בדרום, כלומר שהבניה תהיה על ידי אדם.

להלכה פסק הרמב"ם, "המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה. ובונה מקדש במקומו", כלומר שבניית ביהמ"ק תהיה על ידי מלך

מה שאין כן!

ה' שניאלף אלף ה'אלף

פעם לא היה מושג של כינוסים ברחוב ו'ברוב עם' מפני שהתפעלו מהרחוב ומהגויים שמסביב.

ובדור השביעי הרבי מלך המשיח שליט"א עורך פאראד ענק ברחובה של עיר, מורה להדליק חנוכיות ענקיות בטבורה של עיר, ואף מחדש ומעורר את עשיית קידוש לבנה ברוב עם ("אף שדרים בין הגויים"), על התמימים לעשות מבצעים ברחוב (ש"פ משפטים תש"מ). ובברכת החמה בשנת תשמ"א ביאר הרבי מלך המשיח שליט"א באריכות רבה את הרעיון להתכנס דווקא ברחוב משום שזה דווקא הכלי למוטט את ההתפעלות מהרחוב (נדפס ב'החמה וברכתה').

הידעת?

א. בשנת תשל"ב - כאשר החלו לומר בפרק התהילים של הרבי שליט"א מלך המשיח את מזמור ע"א, שבו מופיע הפסוק "יפרח בימיו צדיק" - אמר ר' יעקב כ"ץ לרבי שליט"א מלך המשיח בדרך הלצה, כי במקום הפסוק "יפרח בימיו צדיק", היה ראוי להיות כתוב "יפרח בימיו צדיק" (כשהוא רומז, כמובן, לרבי מלך המשיח שליט"א).

השיב לו הרבי שליט"א מלך המשיח בחיוך: "אך אל תאמר זאת לבחורים, הם עוד עלולים לשנות את התהילים..."

1. בתקופת הבריחה הגדולה מקראון הייטס, התבטא הרבי שליט"א מלך המשיח בכאב על כך שהעסקנים נפגשים עמו ביחידות, מבטיחים הבטחות לחיזוק וביסוס השכונה, אך לא עומדים בהצהרותיהם. באחת ההזדמנויות אמר הרבי שליט"א מלך המשיח בפני קהל של אלפי חסידים בשעת ההתוועדות: "אם אתה לא רוצה - אל תפעל. מדוע הינך צריך לומר שקרים בחדר בו מו"ח נשיא דורנו קיבל ליחידות!?!..."